Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1241/2026
10.06.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миљана Станојевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства здравља РС, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2961/2025 од 17.12.2025. године, у седници одржаној 10.06.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2961/2025 од 17.12.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2961/2025 од 17.12.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сурдулици П1 6/2024 од 09.07.2025. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име дуга, по решењу Основног суда у Сурдулици И бр.1559/2015 од 14.10.2015. године и по закључку Основног суда у Сурдулици И бр.43/19 од 22.02.2019. године (ранији И бр.1559/15), исплати на име накнаде за прековремени рад за период од 01.12.2011. године до 31.01.2013. године по пресуди Основног суда у Сурдулици П1 бр.267/14 од 23.06.2015. године, износе са каматом ближе наведено у овом ставу, као и на име трошкова извршења насталих пред судом износ од 9.796,00 динара по решењу Основног суда у Сурдулици И бр.1559/15 од 14.10.2015. године и трошкови извршења настали пред судом износ од 6.000,00 динара а по закључку Основног суда у Сурдулици И 43/19 од 22.02.2019. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име дуга по решењу Основног суда у Сурдулици И бр.1560/2015 од 14.10.2015. године и по закључку Основног суда у Сурдулици И бр.42/19 од 22.02.2019. године (ранији И бр.1560/15) исплати на име трошкова поступка по пресуди Основног суда у Сурдулици П1 бр.267/14 од 23.06.2015. године износе ближе наведене у овом ставу. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи плати трошкове парничног поступка у износу од 105.610,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2961/2025 од 17.12.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом ирзеке. Ставом другим изреке преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 90.610,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до исплате, док је део захтева тужиље за накнаду трошкова наведеног износа па до износа досуђеном првостепеном пресудом од 105.610,00 динара са законском затезном каматом на наведену разлику, од извршности пресуде па до исплате, одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, указујући да се ради о посебној ревизији.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене прописане одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је наплата потраживања које тужиља има по основу пресуде и решења о извршењу, ради исплате накнаде за прековремени рад и наплате трошкова парничног и извршног поступка проистеклих из поступка исплате потраживања из радног односа. Побијана пресуда којом је тужбени захтев тужиље усвојен донета је применом одредбе члана 14. став 1. Закона о стечају и 414. Закона о облигационим односима на основу утврђеног чињеничног стања да је тужена оснивач правног лица на које се не примењује Закон о стечају за обавезе према повериоцима, па је, као солидарни дужник, у обавези да тужиљи исплати предметно потраживање. Одлука која се побија посебном ревизијом не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем како је у овом предмету, а застарелост на коју тужена у ревизији указује зависи од доцње, што је чињенично питање па, с тим у вези, нема услова за уједначавање судске праксе.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима ревизија није дозвољена, осим када се тужбени захтев односи на новчано потраживање. Тада се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора побијаног дела, у смислу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом Закона, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради наплате потраживања тужиља је поднела 15.01.2024. године, а вредност предмета спора је 50.000,00 динара.

Имајући у виду да ово није парница у радном спору која за предмет има заснивање, постојање или престанак радног односа, код којих је ревизија увек дозвољена, а да је побијана вредност предмета спора испод 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена.

На основу одредбе члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић